वमानो अर्कैः। व्युस्रिधो अस्रो अद्रिर्विभेद" इति। 'सः' शुक्र-ग्रहरूपः, 'सूरः' आदित्यः, 'ज्योतिः' प्रकाशम्, 'जनयन्', 'इन्द्रम्', आगच्छतु, 'अया धिया' अनया मदनुग्रहबुद्ध्या, 'तरणिः' त्वरमाणः, 'अद्रिवर्हाः' पर्व्वतानां शत्रूणां निवर्हिता, अभिभविता भवति। 'ऋतेन' यज्ञेन अनुष्ठितेन, 'शुष्मीन्' बलवतो अस्मान्, 'अर्कैः' अर्चनीयैः फलैः, 'अवमानः' पालय-मानः, वर्त्तते, 'अस्रः' निरसनकुशलः, 'अद्रिः' पर्व्वतसमानः, इन्द्रः 'उस्रिधः' उत्कर्षेण आगच्छत, शत्रून् 'विभेद' विशेषेण दारितवान्॥

अथ मन्थिग्रहस्य पुरोरुचमाह। "उत त्यदाश्वश्वियम्। यदिन्द्रनाहुषीष्वा। अग्ने वित्तु प्रतीदयत्" [२] इति। हे 'इन्द्र' 'नाहुषीषु' नहुषस्य राज्ञः सम्बन्धिनीषु, 'वित्तु' प्रजासु, 'यत्' धनं, 'प्रतीदयत्' प्रत्येकमेव प्राप्तमासीत्, तादृशम् 'आश्वश्वि-यमुत' आशुगामि अश्वसमूहयुक्तम्, 'आ' 'त्यत्' त्वमेव स्वभ-क्तेभ्यः आनयसि॥

अथाग्रयणस्य पुरोरुचमाह। "भरेष्विन्द्रं सुहवꣳ हवा-महे। अꣳहोमुचꣳ सुकृतं दैव्यं जनम्। अग्निं मित्रं वरुणꣳ सातये भगम्। द्यावापृथिवी मरुतः स्वस्तये" इति। 'सुहवं' सुखेनाह्वातुं शक्यम्, इन्द्रं 'भरेषु' भरणीयेषु कर्म्मसु, 'हवामहे' आह्वयामः। अथ 'अग्निमित्रावरुणान्', 'भगम्' आदित्यञ्च, 'सातये' धनलाभाय आह्वयामः। तथा 'द्यावापृथिव्यौ', 'मरु-तः' च 'स्वस्तये' क्षेमाय, आह्वयामः॥